

“BEN NESLİ”

ARALIK, 2019

Günümüz çağı “bireyin sadece kendine odaklanması” fikrinin hüküm sürdüğü bir dönemdir. Bu dönemde 25 yaş altı olan gençlere “Ben Nesli” denilmektedir. “Ben Nesli”nin beklentileri fazlasıyla iyimser olarak yorumlanabilir. Örneğin: üniversiteye gitmek, çok para kazanmak, hatta mümkünse meşhur olmak

Ancak bu nesil, üniversiteye girerken büyük rekabetin yaşandığı, iyi bir iş bulmanın ve o işe devam edebilmenin zorlaştığı, ev ve sağlık giderleri gibi temel ihtiyaçların ateş pahası olduğu bir dünyaya adım atmaktadır. Umudun yükseklerde uçtuğu, gerçeklerin ise ezip geçtiği bir zaman dilimindeyiz. İşte tam da bu nedenle işlerinin çok zor olduğunu söyleyebiliriz.

Günümüzde gençler, büyüklerinin hiç karşılaşmadığı birçok zorlukla mücadele etmek zorunda kalıyor. Aileler önceden lise mezunu bir kişinin kazandığı para ile orta sınıf yaşam standardına kavuşabilirken bugün iki üniversite mezununun maaşı, aynı standartları ancak sağlayabiliyor. Doğdukları andan itibaren öz güven aşılarak büyüyen bu nesil yirmili yaşlarına geldiğinde işinde umduğu tatmini ve heyecanı bulamadığını ve maaşlarının küçük bir evi bile geçindirmeye yetmediğini görerek mutsuzluk ve depresyon gibi problemler yaşıyor. Araştırmalar ,çağın getirdiği artan öz güvenin büyük bir stres kaynağı olduğunu belirtiyor.

“ Ben Nesli” nin, kendisini mutlu eden şeylerin peşinden gidebilme özgürlüğünün tadını çıkarması, cesaret gösterebilmeleri dönemlerinin iyi tarafıdır. Ancak yüksek beklentiler; endişe, yaşanan sorunlarla ilgili sorumluluk almama ve suçu başkalarına atma eğilimi rekabetçi dünya içerisinde yeni neslin bocalamasına neden olabilmektedir.

Gençler, her zaman kendi ihtiyaçlarını ilk sıraya koymakta ve kendilerinden memnun olmaya odaklanmaktadır. Bu bakış açısı, toplum kurallarına uymayı sağlayan ya da grubun ihtiyaçlarını bireyinkinden üstün tutan bir davranış şekli değildir. Düşünce yapısındaki bu değişim, toplumun kültürünü de beraberinde etkilemektedir.

Teknolojik ve kültürel değişimin artan hızı, yeni neslin eğilimlerini bilmemiz gerekliliğini de beraberinde getiriyor. 1980-90 sonrası başta Amerika olmak üzere dünyanın birçok yerinde ve ülkemizde çocuk gelişimi ve eğitiminde, öz saygı programları geliştirildi. Bu programlar başta yararlı olsa da dozunun iyi ayarlanmaması nedeniyle narsizm, kibir ve gerçeklikten uzak benlik algısı gibi sorunları beraberinde getirdi. Okullarda bu uygulamaların etkileri, anne- babaları çocukların kendilerine olan saygıları azalmasın diye öğretmenlerin, öğrencilerin hatalarını düzeltmemesi fikrine kadar götürdü. Öyle ki velilerin de okullardan tek beklentisi çocuklarının mutlu olmaları ve kendilerini iyi hissetmeleri olarak tanımlanmaya başlandı. Başarı, idealler, hedefler, kişilik, ahlak ve topluma uyum sağlama gibi kavramların önemi ikinci plana atıldı. Oysa öğretmenlerin tüm öğrencilere gerçeği yansıtmayan yüksek notlar vermesi sonrası 2003 yılında üniversite hazırlık öğrencileri ile yapılan araştırmada %43 oranında öğrencinin lise son sınıftayken çok sıkıldıkları verisine ulaşıldı. Aynı araştırmanın 1985'teki sonucu ise %29 oranındaydı. 2020'lere yaklaşırken araştırmanın tekrar yapılması ne gibi sonuçlar verir sizce? Sanırım, herkesin en yüksek notu aldığı, öz saygının öğrenmenin önüne geçtiği ve öğrencilere gerçekçi geri bildirimler verilmediği okul ortamlarında farklı bir sonuca ulaşmak mümkün olmayacaktır.

Gerçekçi olmayan öz güven beraberinde eleştiri kabul etmemeyi ve çok çabuk incinmeyi de getirmektedir. Bu iki özelliğin hayatta karşılaşılan güçlükler karşısında baş etme, problem çözme ve ruh sağlığını koruma açılarından insanı olumsuz etkilediği bilinmektedir. Yapılan bazı araştırmalarda öğretmenlerin öğrencilere dair gözlemlerinde çok alingan olduklarına vurgu yapılıyor. Öğrencilerin çoğunun başarısız sınav sonuçları karşısında gerçekten bir şeyi öğrenmekle ilgilenmektense notları ile ilgili savunmaya geçerek sızlandıkları ifade ediliyor. Yine benzer araştırmalara göre, öz saygısı yüksek öğrenciler eleştirildiğinde, düşmanca davranan, kaba ve işbirliğinden kaçan kişilere dönüşüyorlar.

Ebeveynlerin çocukları için amaçladığı okul başarısı ile öz saygı arasındaki bağlantı sanıldığıının aksine bir yönde ilerliyor. Öz saygının, yüksek not almada etkili olmadığı ancak yüksek not almanın, öz saygının artmasında çok etkili olduğu ortaya çıkmış bir gerçektir.

Tek başına öz saygı, gençleri; erken yaşta gebeliğe, suç işlemeye, alkolizme, uyuşturucu kullanmaya ya da kronik zenginlik düşkünlüğüne karşı korumuyor. Hiçbir şeye dayandırılmadan edinilen öz saygının, uzun dönemde çocuklara bir fayda sağlamayacağını öne süren uzmanlar, çocukların becerilerini geliştirerek ve bir şeyleri başararak öz saygı edinmelerinin daha yararlı olacağını vurguluyor.

Çocuklar kendilerine duyacakları gerçek saygıyı iyi davranışlar sergileyerek ve bir şeyler başararak geliştirirler. Bu noktada çocukların öğrenmenin kıymetini bilmesi, körü körüne kendilerinden memnun olmalarından daha iyidir. Öz saygı çocuğunuzun gelişim sürecinde bir neden değil, bir sonuç olmalıdır. Düşünün ki çocuğunuz hiçbir şey yapmadan kendini mükemmel bulacak, neden bir şey yapmak için yorulsun ve çaba sarf etsin ki?

Yine yapılan araştırmalarda Amerika’da okuyan Asyalı öğrencilerin öz saygıları daha düşük olarak tespit edilmiş. Fakat Asyalı öğrencilerin ders başarılarının daha yüksek olduğu görülmüştür. Asyalı öğrenciler bir ödevden düşük not aldığıında ödev üzerinde uğraşıp başarılarını arttırmaya çalışmaktadır. Amerikalı öğrenciler ise tam aksine pes ederek başka ödevde geçmektedir. Diğer bir deyişle, Amerikalılar öz saygılarını korumak uğruna, daha başarılı bir ödev hazırlamak için çaba sarf etmemektedir.

Sonuç olarak;

KÖTÜ NOT ALDIĞINDA ÇOCUĞUNUZ KENDİNİ KÖTÜ HİSSETMEMELİ, ANCAK SINAVA ÇALIŞMADIYSA KENDİNDEN MEMNUN DA OMAMALI.

Yarının iş adamları/kadınları gençlerimizi ,içinde bulunduğumuz gerçek ve acımasız dünyaya şimdiden hazırlamalıyız.

Nesiller arası farklılıklara ilişkin 1.3 milyon gencin verilerini kapsayan on iki araştırmanın derlendiği “Ben Nesli” adlı kitaptan konu ile ilgili daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

KAYNAKÇA:

Twenge M. Jean. Ben Nesli. Çev., Esra Öztürk. İstanbul: Kaknüs Yayınları, 2013.

OKAN EĞİTİM KURUMLARI REHBERLİK SERVİSİ